

סיפורה של משפחת א. משתמשים בחיישן ה-EMFIT עבור בנם בן ה-8

"לפני כחצי שנה, עשיתי מסיבת פיג'מות עם בני. בעלי ובני הבכור יצאו לערב בנים, ואני שרציתי לפנק את הילד המרכזי שלנו, הצעתי שנישן יחד במיטתי, ושבעלי יישן במיטתו כשיחזרו. עשינו שטויות, שיחקנו צחקנו ונרדמנו. בשעה חמש וחצי בבוקר התעוררתי לתופת. המיטה רעדה כמו ברעידת אדמה, הסתובבתי לבני וחשכו עיניי, ליבי נעצר. הבן שלי הבריא, כל חיי - מפרכס. חשבתי שהוא מפרפר למוות. צעקות לבעלי שיישן בחדר של בני, שנינו במצוקה. מזמינה אמבולנס, הילד הבכור מתעורר. כולנו בוכים ומנסים להעיר אותו, להציל אותו, לבדוק שעדיין נושם, שיש דופק ושניתן לנפץ את הזוועה. עשרים דק' של היסטריה הפכו לנו את החיים. הגענו לבי"ח, עשינו בדיקות, אשפוז ובשורה אחת מטלטלת: הילד עבר אירוע גראנד מאל, התקף טוני קלוני. אבחנה - יש לו אפילפסיה. 60% סיכוי שההתקף יחזור שוב ולכן מתחילים טיפול. החלטנו לתת לו מה שצריך רק שלא נחוה שוב התקף. התפללתי לאלוהים שלא יחזור התקף נוסף. מתחילים טיפול תרופתי. כל המשפחה בטראומה. נושמים שניה-שניה, דקה-דקה, בחרדה עצומה. הדמעות לא מפסיקות לרדת, הלב מכווץ, מפוחד. לא נותן מנוחה. התחלתי לשנוא את הלילות. שבועיים ראשונים לא עצמתי עין. ישנתי צמודה אליו. נוגעת בו, בודקת שנושם, בוכה לידו ומתפללת לצידו. מחכה שיגיע הבוקר, שהלילה יעבור בשלום ושיתעורר בריא. אחרי שבועיים ללא שינה, המון חומר חדש שקראתי, נשברתי ונרדמתי קצת. **ממש קצת, פחד גדול בעיקר אחרי שקראתי כי כ-70 איש בשנה מאבדים את חייהם כאשר ההתקף מגיע בשינה על הבטן ויש סכנה לחנק** (כשאר הפנים על הכרית). כל לילה העברתי בחצי שינה וחצי עיירות. קראתי רבות גם על חיישן ה-EMFIT וחקרתי עליו. הבנו יחד, אני ובעלי, שזאת הוצאה כספית אך כזו שתאפשר לנו קצת שקט. אחרי חודשיים וחצי בהם ישנתי כל לילה לצידו רק מהפחד שיפרכס שוב בשנתו ולא נשמע מהחדר שלנו, הזמנו את החיישן. עוד כשבוע לקח לי לשחרר ולהאמין בחיישן. **עשינו ניסיונות, הרגשתי מספיק בטוחה וחזרתי לישון עם בעלי. היום אנחנו יותר רגועים, ואף נוסעים לטיולים עם החיישן.** בני לא יישן מחוץ לבית, חברים באים לישון אצלנו, **העיקר שנדע שיש עוד מישהו ששומר עליו, יותר נכון משהו.** בריאות ואיזון לכולם.